

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Carl Hansen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Sygepleje samt Forandring i Lov Nr. 85 af 12. April 1892 om anerkendte Sygekasser m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1967).

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Valdemar Olsen): Naar jeg har den Ære med nogle Ord at skulle anbefale mit Partis her foreliggende Forslag, som allerede har været til Behandling i to tidligere Samlinger, nemlig i den sidste ordinære Samling og den ekstraordinære Samling i Sommer, ønsker jeg straks at gøre opmærksom paa, at dette Forslag ikke udtrykker Socialdemokratiets principielle Stilling, idet Socialdemokratiets principielle Stilling er, at Staten burde overtage hele Sygeplejen og afholde alle de Udgifter, som høre med til Behandlingen af syge. Naar vi dog stille det foreliggende Forslag, er det, fordi vort principielle Standpunkt i denne Sag desværre ikke har Udsigt til at gaa igennem i en nær Fremtid, og fordi der trænges til Forbedringer paa dette Omraade. Vi maa tillige accentuere, at naar vi stille dette Forslag, have vi paa ingen Maade opgivet det principielle Krav til Samfundet angaaende Sygeplejen.

Sygekasseloven traadte som bekendt i Kraft 1. Januar 1893, og er saaledes nu 17 Aar gammel. Straks i det første Aar blev der anerkendt 455 Sygekasser. I Aaret 1908 var dette Antal steget til 1,451 Kasser med tilsammen 552,660 Medlemmer, og i Aaret 1907 har man udregnet, at 31,6 pCt. af den mandlige Befolkning over 15 Aar vare Medlemmer af anerkendte Sygekasser. Man maa saaledes med Tilfredshed se tilbage paa Sygekasselovens Vedtagelse og paa den Bevægelse, der er skabt ved denne

Lovs Fremkomst, og man kan ikke nok som anerkende, at man fra alle Sider har gjort, hvad man kunde, for at faa saa mange som muligt indenfor Sygekassernes Rammer og derved fravriste Fattigforsørgelsen en Masse Ofre. Naar jeg siger: fra alle Sider, mener jeg, at der ikke alene fra det offentlige Side, ikke alene fra Rigsdagens og fra de skiftende Regeringers Side, men ogsaa fra Sygekasseinspektoratets Side er gjort et overordentlig stort Stykke Arbejde for at faa disse mange ind under Sygekasserne, og ikke mindst fra Arbejderorganisationerne er der gjort et stort Arbejde for at faa dette Resultat frem. Nu mener jeg, at Tiden for en Revision af dette Forhold er kommen. Vi Socialdemokrater mene, at vi kunne ikke komme videre, som Sygekasseloven er udformet, vi trænge til en Forandring i disse Forhold.

Sygekasseloven har hjulpet betydeligt, men efterhaanden som Aarene ere gaaede, har det desværre vist sig, at de allerfattigste, at de, der trænge allermost til Statens Hjælp paa dette Omraade, ikke ere blevne hjulpede ved den nuværende Sygekasselov. Det er ved forskellige Beregninger konstateret, at kun omtrent Halvdelen af Arbejderne er Medlemmer af Sygekasser, og naar vi undersøge Grunden til, at der ikke er flere Arbejdere med, komme vi til det Resultat, at en Masse Arbejdere ikke har Raad til at være Medlemmer af disse Sygekasser. Som praktisk Sygekassemand kan jeg tale med om denne Sag, jeg har i over 10 Aar været Formand for en mellemstor københavnsk Sygekasse og har altsaa høstet rige Erfaringer paa dette Omraade. Der er ingen Tvivl om, at der er Masser af Arbejdere, som, efter at være blevne Medlemmer af en Sygekasse, gøre forgæves Forsøg paa at vedblive at være Medlemmer af den. Jeg har set mangfoldige Gange — og enhver praktisk Sygekassemand vil indrømme, at det er rigtigt —, at der er Masser af Arbejdere, der Gang paa Gang melde sig ind i en Sygekasse og gøre Forsøg paa at undvære de Penge, som Kontingentet beløber sig til, men som blive slettede, og som atter og atter prøve paa at være Medlemmer af Kassen med det Resultat, at det til sidst bliver umuligt for dem, fordi Sygekassen er for dyr. Dette er ikke saa mærkeligt i Henhold til de store Arbejdsløshedsperioder, vi have. Naar Arbejderne hærages af Arbejdsløshed periodevis, saa at mange Arbejdere maa gaa aarevis uden Arbejde eller